

(สำเนา)

วันที่ ๓๐๑/๒๕๖๒ วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

กระทู้ถามที่ ๐๙๐

สภาผู้แทนราษฎร

๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๒

เรื่อง การส่งเสริมการประกอบอาชีพ การพัฒนาการศึกษา และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ดังต่อไปนี้

ด้วยในปัจจุบันสถานการณ์คนพิการในประเทศไทย มีคนพิการจำนวน ๑.๙ ล้านคน ซึ่งเพิ่มขึ้นปีละ ๑.๓ แสนคน คิดเป็นร้อยละ ๖.๘๔ โดยมีคนพิการที่ไม่มีอาชีพและรายได้จำนวนร้อยละ ๔๐.๓๑ ซึ่งเป็นจำนวนที่เกือบครึ่งหนึ่งของจำนวนคนพิการทั้งหมด โดยมีคนพิการที่เป็นชายจำนวนร้อยละ ๕๒.๗๗ และคนพิการที่เป็นหญิงจำนวนร้อยละ ๔๗.๒๓ ซึ่งแบ่งประเภทความพิการเป็นทางการเคลื่อนไหวจำนวนร้อยละ ๔๘.๗๖ ทางการได้ยินจำนวนร้อยละ ๑๘.๒๘ ทางการเห็นจำนวนร้อยละ ๑๐.๔๓ ทางจิตใจจำนวนร้อยละ ๗.๔ ทางสติปัญญาจำนวนร้อยละ ๖.๙๘ ทางการเรียนรู้จำนวนร้อยละ ๐.๕๗ และออทิสติกจำนวนร้อยละ ๐.๔๖ จากข้อมูลทางสถิติในปี ๒๕๖๐ คนพิการที่ลงทะเบียนแล้วมีบัตรประจำตัวคนพิการมีจำนวน ๑.๘ ล้านคน ซึ่งเป็นวัยทำงาน อายุระหว่าง ๑๕ - ๖๐ ปี มีจำนวน ๘ แสนคน ซึ่งประกอบด้วยคนพิการที่สามารถประกอบอาชีพได้แต่ไม่มีอาชีพประมาณ ๓.๓ แสนคน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๓๑ วัยทำงานที่มีอาชีพประมาณ ๒.๗ แสนคน คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๑๘ คนพิการที่ไม่สามารถประกอบอาชีพได้มีจำนวน ๒.๑๗ แสนคน คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๕๑ ซึ่งจากตัวเลขสถิติของคนพิการดังกล่าวได้สะท้อนให้เห็นถึงความล้มเหลวของการบริหารจัดการของหน่วยงานภาครัฐในการจัดหางานและส่งเสริมการประกอบอาชีพให้กับคนพิการ เนื่องจากมีจำนวนคนพิการที่ไม่มีงานทำ และคนพิการที่มีสภาพร่างกายที่พร้อมทำงานได้แต่ไม่มีงานทำมีจำนวนมากถึงเกือบครึ่งหนึ่งของจำนวนคนพิการทั้งหมดของประเทศ ถึงแม้จะมีพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๕ รวมทั้งกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐซึ่งมีลูกจ้างหรือผู้ปฏิบัติงานตั้งแต่ ๑๐๐ คนขึ้นไป จะต้องรับคนพิการที่สามารถทำงานได้เข้าทำงานในอัตราส่วนลูกจ้างที่มีใช้คนพิการ ในอัตราทุกหนึ่งร้อยคนต่อคนพิการหนึ่งคนก็ตาม โดยหากผู้ประกอบการจะไม่มีลูกจ้างคนพิการเข้าทำงานจะต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ หรือจะต้องให้สัมปทาน หรือจัดสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือบริการ หรือจัดจ้างเหมาช่วงงาน ฝึกงาน หรือให้การช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการแทน ซึ่งถึงแม้จะมีมาตรการตามกฎหมายดังกล่าว

(โปรดพลิก)

แต่ก็ไม่ได้เป็นมาตรการที่สามารถช่วยเหลือคนพิการได้อย่างแท้จริง แต่กลับเป็นช่องทางที่เอื้อประโยชน์ให้กับผู้ประกอบการในการได้รับสิทธิประโยชน์ลดหย่อนภาษีอากรในการจ้างงานคนพิการ อีกทั้งผู้ประกอบการก็ไม่ได้มีการส่งเสริมการอบรมอาชีพให้กับคนพิการอย่างจริงจังและต่อเนื่อง และในประการสำคัญกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์โดยกรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงในการส่งเสริมพัฒนาอาชีพ การศึกษาและการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้กับคนพิการก็ไม่ได้มีการจัดสรรงบประมาณในการดำเนินงานที่เกี่ยวกับคนพิการอย่างเพียงพอ และมีประสิทธิภาพ จึงขอเรียนถามว่า

๑. กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์มีนโยบายหรือแนวทางในการส่งเสริมการประกอบอาชีพ พัฒนาการศึกษา และพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการให้คนพิการได้รับการส่งเสริมและการพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรม และมีความยั่งยืนหรือไม่ อย่างไร ขอทราบรายละเอียด

๒. กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์มีแนวทางในการบริหารเงินของกองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เพื่อให้สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้กับคนพิการ โดยจัดสรรให้อย่างเป็นธรรม ทัวถึง และมีประสิทธิภาพได้อย่างไร ขอทราบรายละเอียด

ขอให้ตอบในที่ประชุมสภา

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) จุลพันธ์ โนนศรีชัย

(นายจุลพันธ์ โนนศรีชัย)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคอนาคตใหม่

สำเนาถูกต้อง

(นายณพคุณ นพรัตน์)

นิติกรเชี่ยวชาญ รักษาการในตำแหน่ง

ผู้บังคับบัญชาในกลุ่มงานกระทู้ถาม

สำนักงานการประชุม

เสาวนีย์ พิมพ์

๒๘๐๓ ทาน